

நமே நமே மாதா!

* இலக்ஷ்ய இநுதிகள் இதழ் *

1

நமே நமே மாதா!

அந்தியர்களின் —
ஆதிக்க வெறிபிளின்றும்
மிட்ட கதந்திரத்தை
நய்வர்களின்
ஆதிக்க வெறிபின்றும்
மீன்டும் இழந்த... அன்னோம்...!
சாதி

மதும்

இனம்

மொழி

உன்ற கற்களால் உண்ணோ
கற்றி எழுப்பிட நின்வ—
கருசிறநய், யார், உடைப்பது?

*

உன் மனிக்கொடியில்
வாலேந்திய சிங்கத்தை
பதித்த வாரிகள்
இன்று —

கபிட்ச வழி தெரியா(க).
குமரிட்டே கொலுவிஞக்கு!

*

விலைவாசிப் பேயை ஏவி
எழைகளின்
சமுத்தை நெரிக்களிட்ட
ஆட்சியாளர்கள் —
உன் வீட்டுக்குள்ளேயே
(மன்னிக்கவும்... 'சிறையுள்'
அன்னியர்களை அனுமதித்து

த...

அரசியல் —
விபச்சர வியாபாரமே
நடத்துகிறார்களே ..

*

அரசாங்க விழாக்களிலும்
ஈவபவங்களிலும் —
உன் 'கொடியினர்' முன்னே

MAY
JUNE 81

மொழியன்

ஏகாதிபத்தியவர்களுக்கு
வால் பிழைத்து
காலி பிழைத்தும்...
கழுத்தகளைப் போன
கதை உண்ணுத் தெயியா?

*

உன் தேசிய சின்னத்தில்
மட்டுமே —
பூரண குரிய சந்திரங்கள்
ஒளிர்ந்து, கீட்கிறார்கள்
உன் தேசத்தில்...?

கண்ணுடி நின்று
நமே நமே மாதா
பாடுகையில் —
அவர்கள் உளக்கு
வணக்கம் செலுத்துகிறார்களா?
அல்லது —
சிறிது சிறிதாக
இறந்துவரும் — உன்
'ஆத்மா'விற்கு
அஞ்சலி செலுத்துகிறார்களா?
★
புரியவேயில்லை!

ஈழத்து இல்லத்தரசிகளின் அன்றூட வாழ்வுடன்
இணைந்துள்ளன மில்க்வைற் தயாரிப்புகள்!

- பிரகாசமான சலவைக்கு மில்க்ஸைற் நீலசோப்
 - துரித சலவைக்கு மில்க்ஸைற் சலவைப் பவுடர்
 - சிக்கனமான சலவைக்கு மில்க்ஸைற் பார்சோப்

மிஸ்க்னைஞ் தொழிற்சாலை

தபாற்பெட்டி எண்: 77 பாழுப்பாணம்.

யாழ்ந்து மக்களின்
யனங்கவர்ந்த
படம்பிடிப்பானது!

ପାତ୍ରକ୍ଷେତ୍ର ଲମ୍ବାହି ମୋର

யാത്രപ്പാണ്.

ಪ್ರಾಣ: 252

கோவி

உலகினைப் புரட்சி ஓர் உயர்வுகம் கூடப்படு
எழுதுகோல் இக்கோர் நெம்புகோல் ஆகட்டுஞ்!

● கலை இலக்கிய விமர்சன திதம் ●

மழை 1

MAY 1981

துளி 1

ஆசிரியர்:
கணபதி கணேசன்

ஆசிரியர் குழு:
அன்புநெற்றன்
தமிழ்ப்பிரியன்

முகவரி:
234/7, மாணிப்பாய் வீதி,
புனித செபஸ்தியன் ஒழுங்கை,
ஒட்டுமேடம்,
யாழ்ப்பாணம்.

மூபாளம் 100!

இந்த மேகம்

இலக்கிய மழை பொழிவதற்கல்ல — நாங்கள்
கிளர் வாழ பலர் வதைபடுகின்ற
சீர்கேட்டைச் சீர்திருத்த வந்த
விவப்புச் சட்டைக் காரர்கள்லல்...

மெத்தப் படித்த மேதா விலாசத்தினுலோ
அத்தனையும் தெரியும் என்ற ஞானப்பேராளியினுலோ
இத்தனையும் நாம் கூறவில்லை.

விளம்பரத்தில் பணம் கருட்டலாம்
விஷயமில்லாமல் முதலீக் கண்ணீர் வடிக்கலாம்
படித்த பண்புள்ளோர் அன்பைச் சரண்டலாம்
என்ற எண்ணமும் எமக்கில்லை.

அன்புடையீர் ஒரு வார்த்தை!
பண்புடைய உங்கள்
பங்களிப்பு எல்லாம்
ஆவேசங்களைக் களைந்த
ஆதரவான ஆலோசனைகளே.

(இதில் வெளியாகும் எந்தவாரு
படைப்பின் கருத்துக்களுக்கும் அதன்
படைப்பாளர்களே காரணர்கள். சில கருத
துக்கள் எமக்கு உடன்பாடற்றவை ஆயினும்
அதன் அவசியம் கருதியே பிரசரிக்கப்படு
கின்றது.)

நன்றியுடன்,
ஆசிரியன்.

அனலை மெழுகு...!

ஓ சௌவி கௌரி திருநாவுக்கரசு

தெங்கு பொழில் சோலையிலே
பொங்கு மெழில் போதையிலே
வஞ்சியிவள் வசமிழந்து நின்றான் — அங்கு
வந்ததோரு காளைதணிக் கண்டான்!

ஏழ்மையிலே வர்த்தியவள்
ஏங்கி நின்ற இன்பங்களை
எட்டாத தொலைவினிலே காட்டி — அன்பே
கிட்டிடுமே இன்பவாழ்க்கை என்றான்!

கண்களிலே பூவுதிர
மண்ணதிலே தேடியவள்
மயக்கமதைச் சிந்தையிலே கொண்டாள் —
மன்னன்
மதிமுகத்தில் மங்கலத்தைக் கண்டான்!

ஆசைக் கணவுகளை
அடுக்குயர்ந்த கோட்டைகளை
அன்புதனை நம்பியிவள் கொண்டாள் —
அத்தான்
காத்திருப்பேன் என்றுறுதி சொன்னான்!

காதல்து கண்ணிலெழு
மோருமலை நெஞ்சமொடு
கருத்ததனை கண்ணியிடம் சொன்னான் —
அவளோ
வருத்தமதை ஏக்கமொடு கொண்டாள்!

காலம் கரைந்து வர
கடல் கடந்து போனவனை
காத்திருந்து கண்ணிமனம் சோர்ந்தாள் —
கானும்
காட்சியெல்லாம் காதலனுய்க் கண்டாள்!

ஆசை நெஞ்சில் குமிழியிட
நிலைமை நாவைப் பின்னிவிட
'ஏழை இவள்' என்று சொல்லி நின்றான் —
அன்பே
'என் இருகை உள்ள' தென்று சொன்னான்!

பணம் பையில் புரள்கையிலே
பாசம் நெஞ்சில் பறந்ததனை
பாவம் இந்தப் பேதை கண்டு கொண்டாள் —
அவளே
தாகம் கண்டும் தனியனுகிச் சென்றான்!

ஹடலிலும் கூடலிலும்
உள்ளங்களின் பாடலிலும்
அன்புதனை அள்ளியிவள் தந்தாள்-நெஞ்சின்
ஏரவணைப்பில் இன்பமதைக் கண்டாள்!

தெங்கு பொழில் சோலையிலே
பொங்கு மெழில் நோக்காமல்
ஆசைநெஞ்சம் வேதணையில் மாய — மங்கை
அனலினிடை மேழுகெனவே ஜுனா!

அய்வும்; அழ்பார்வையும்

கவிதை இலக்ஷ்யத்தீன்
சுயழரணத்துவ நிலை!

‘கவிதை வடிவங்கள்’ கணக்கிட முடியாத பல்வேறு நோக்கங்களை முன்வைத் துச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டாலும் — சமுதாய உள்பதிவை முன்வைத்துச் சிருஷ்டிக்கப் படும்போதுதான் அவை சுயழரணத்துவ நிலையை அடைகின்றன: குறிக்கப்பட்ட கவிதையொன்று சுயழரணத்துவ நிலையைத் தொடுவதற்கு முரண்பட்ட இரு ழரணத்துவங்களின் இணப்பும், இறுக்கமும் அவசியமாகிறது. அவை:—

1. உருவ நிறைவால் ழரணத்துவம்
2. உள்ளடக்க அழுத்தத்தால் ழரணத்துவம்

திறமையிக்க ஒரு ‘சிருஷ்டி கர்த்தா’ இவ்விரு முழுமைத் தன்மைகளையும் எவ்வாறு இணைத்துப் பிரயோகிக்கின்றன என்பதிலேயே தசமானதோர் கவிதையின் ‘சுயழரணத்துவநிலை’ நிர்ணயிக்கப் படுகிறது. இங்கு இன்னொரு விடயமும் கவனிக்கப்படல் வேண்டும். அதாவது வெறுமனே உருவநிறைவால் பெறப்பட்ட ழரணத்துவமோ அல்லது உள்ளடக்க அழுத்தத்தால் கிடைக்கப்பட்ட ழரணத்துவமோ குறிப்பிட்ட இலக்கிய வடிவத்தின் கவிதைத் தன்மைக்கு எந்தவிதமான பஞ்சளிப்பையும் செய்துவிட முடியாது. அவ்வாறு செய்துவிட இயலுமென ஒரு படைப்

பாளி கருதுவானென்னில் அது அவன ஆருவச் சிருஷ்டித் திறன் வரட்சியையோ அல்லது உள்ளடக்கச் சிருஷ்டித் திறன் வரட்சியையோதான் சுட்டுவதாக அமையும்.

‘சுயழரணத்துவநிலை’ என்பது வெறுமனே மரபுக் கவிதைகளுக்கு மட்டும் பொருந்திவிடும் ஒன்றல்ல. இன்றைய புதுக்கவிதை உலகில் கூட சுயழரணத்துவ நிலை பெற்ற சில கவிதைகளையும் அடிக்கடி தரிசிக்க முடிகிறது. இதேநேரத்தில் இலக்கண வழி நின்று சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பல மரபுக் கவிதைகளில் சுயழரணத்துவ நிலைகளின் சிதைவுகளையும் எம்மால் பார்க்க முடிகிறது.

எனவே இலக்கண விதிப்பிரயோகங்கள் சுயழரணத்துவ நிலைகளின் வெற்றிக்குச் சில வேளைகளில் காரணமாக ஆமைந்தாலும் — பல சமயங்களில் அவை சீரியகவிதையின் சிருஷ்டிக்கு வழிவகுக்காமல் கிடைவுக்கே வழிவகுத்து விடுகின்றன. மேலும்— மரபுவழிப் பயிற்சி ஈடுபாடு அதிகமாக உள்ளவைனக் கவிஞரங்கக் கெளரவிக்கும் போக்கும் — ஏனையவர்களை ஏன் மெய்யும் ‘எரிச்சல்’ப்போக்கும் புதுக்கவிதையின் ஆரம்பகாலக் கட்டங்களில் நிலவி வந்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் இப்போதுங்கூடச் சில மரபு வழி

இலக்கியவாதிகள் புதுக்கவிதைகளை நொடியென்றும் — துணுக்கென்றும் 'நெயாண்டி' செய்துவருவதன் மூலம் தங்கள் மரபுவழிப் பயிற்சித் திறனின் பாண்டித்தியங்களுக்குப் பெருமைதேட முயற்சிகளின்றனர். இது எவ்வளவு தவறானது?

மரபுவழிப் பயிற்சியினால் மட்டும் ஒரு கவிஞருள்ள கவிதா சக்திக்குச் சான்றிதழ் வழங்கிவிட முடியாது. குறிப்பிட்ட ஷடைப்பாளியின் சமுதாய உள்பப்திவுச் சிருஷ்டித் திறனைக் கொண்டுதான் அவரைக் கவிஞராக ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமே யொழிய — வெறும் 'தட்டுமுட்டு' வார்த்தைகளைக் கொண்டு ஒருவளைக் கம்பளம் கவோ கவிக் கொங்குகவோ ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. இது 'பிரபஞச—குண்ய' வார்த்தை ஜாஸம் புரியும் இன்றைய புதுக் கவிஞர்கள் சிலருக்குப் பொருந்தும்.

ஆண்புமிகுந்தசன்

குறிக்கப்பட்ட எந்தவொரு பொருஞ்சும் உற்பத்தி செய்யப்படாமல் வெளியிடு செய்யப்படுவதில்லை. உரைநடை வடிவமாக முனையும் சிந்தனையாக இருக்கட்டும் — அல்லது கவிதை வடிவமாக முனையும் உணர்ச்சியாக இருக்கட்டும், இரண்டுமே உற்பத்தி நிலையைக் கடந்துதான் வெளியிடு செய்யப்பட வேண்டும். உற்பத்தி நிரப்பந்த அம்சத்தில் சிந்தனையும், உணர்வுஞ்சு ஒருமைப்பட்டு நின்று வரும் உற்பத்திச் சூழல், உற்பத்தியின் ஒழுங்கு முறை ஆகிய அடிப்படைகளில் இவற்றிற் குப் பிரத்தியேகமான வேறு பாடுகள் உண்டு.

1. சிந்தனையின் உற்பத்தியில் ஒரு ஒழுங்குமுறை உள்ளத்தே பேணப்படுகிறது. இவ் ஒழுங்குமுறை உணர்வுகளின் உற்பத்தியில் காணக் கிடைக்காத ஒன்று.

2. உணர்வுகளின் உற்பத்தி குழல் சார் உற்பத்தியாகவோ அல்லது வேறு வித உற்பத்தியாகவோ எதிர் பாராத நேரங்களிலெல்லாம் ஏற்படலாம். ஆனால் சிந்தனைகளின் உற்பத்தி திட்டமிடப்பட்ட வரையறைகளுக்கு உட்பட்டது. (இங்கு திட்டமிடப்பட்ட வரையறை யென்பது படைப்பாளியினால் நிர்ணயிக்கப்படுவது)

மேலே கூறப்பட்ட உணர்வுகள் உற்பத்தி செய்யப்படும் நிலையையே நாம் 'கவியுணர்வுகளின் உள்ளீட்டுத் தரிசன நிலை' என்கிறோம். இந்த நிலையின் அடுத்த நிலையில்தான் கவிதையின் சிருஷ்டியே நிகழ்கிறது.

1. 'கவியுணர்வுகளின் உள்ளீட்டுத் தரிசன நிலை' (உணர்வு)

2. உள்ளீட்டுத் தரிசன-வெளியிட்டு நிலை (கவிதை)

மேலே கூறப்பட்ட இரு வெவ்வேறு நிலைகளிலும் முதலாவது நிலையைக் கடக்காமல் எந்தவொரு இலக்கிய வடிவமும் கவிதையாகி விடுவதில்லை. அதே சமயத் தில் முதலாவது நிலைதான் 'கவிதை' என்பதுமல்ல. கவியுணர்வுகளின் உள்ளீட்டுத் தரிசன நிலை கவிஞருக்குவனுக்குத்தான் ஏற்பட வேண்டுமென்பதில்லை. சாதாரணமனிதரில்கூட அந்நிலை பல தடவைகள் ஏற்பட்டிருக்கலாம். உதாரணமாக இயற்கையை ரசிக்கும் போது... இதயங்கவர்ந் தவளின் இளமையழகில் மயங்கும்போது... இவ்வாருகங் பலதரப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் சாதாரணமனிதனுக்கும் கூட கவியுணர்வுகள் ஊற் றெடுத்துப் பாயும். ஓப்படியாக அநேகமாக ஒலைநின் உள்ளத்திலே கவியுணர்வுகள் பொங்கிப் பிரவாசிக்குக் காத்தியங்கள் காணப்பட்டாலும் — எல்லோராலுமே அவ்வணர்வுக் கான ஒரு வடிவத்தை அமைக்க முடியாது போய்விடுகிறது. நூற்றுக்குத் தொன்னாறு வீதமானவர்கள் தங்கள் கவியுணர்

வகுங்கு வடிவம் கொடுப்பதைப் பற்றிச் சிந்திப்பதில்லையென்றே நினைக்கின்றேன். இவர்களில் பலர் தம்முள்ளே பிறக்கும் கவிதையுணர்வுகளை வெறும் 'ரசனையுணர் வாகவே என்னி மயங்குகின்றனர். இவர்களில் ஒருசிலர் மட்டுமே தமது உணர்வுகளுக்கு உருவ வடிவம் கொடுக்க முன்வருகின்றனர். தம் கவிதையனுபவத்தைத் தானால் விளைந்த சுவையனுபவத்தைக் குறிப்பிட்டதோர் இலக்கிய வடிவத்தை ஊட்காமாகக் கொண்டு சமுதாயத்திற்கு அளிக்க முன்வரும் இவர்களுக்கு, இவர்களின் தனிப்பட்ட திறமையான சமுதாய உளப்பதிவுச் சிருஷ்டித் திறன்கள்' கைகெட்டுக் கின்றன.

'சமுதாய உளப்பதிவுச் சிருஷ்டித் திறன்' என்றால் என்ன என்பது அடுத்த கேள்வி. குறிக்கப்பட்ட கவிதையொன்று சமுதாய நெஞ்சங்களில் எந்த அளவுக்குப் பதிய முடிகிறது என்பதிலேயும் — அந்தப் பதிவின் எதிர்விளைவு எந்த விதத்தில் கவிஞரின் இலட்சியத்துக்கோ அல்லது கருத்து அறைகளுக்கோ சாதகமாக அமைந்துள்ளது என்பதிலேயும். அதன் ச. உ. சி. திறன் தங்கியிருக்கின்றதுகீதாரமான ஒரு கவிஞரின் மரபுவழிப் பயிற்சியானது அவனது கவிதை வெளிப்பாட்டின் வெற்றி விளைவுகளுக்கு உதவிபூர்வ மானதாக அமைகின்ற போது — அந்த மரபுவழிப் பயிற்சிகூட ச. உ. சி. திறனுக்காகப்படலாம். ஆலை மரபுவழிப் பயிற்சித் திறன்தான் ச. உ. சி. திறனுக்கு இருக்க வேண்டுமென பண்டிதர்கள் கொக்கரித்தால் அது வெறும் வறட்டுவாதமாகத்தானிருக்கும்.

சய்பூரணத்துவநிலைபெற்ற தரமுள்ள கவிதைகளைத் தரும் சில மரபுக் கவிஞர்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள், உதாரணமாகக் கண்ணதாசன், சமுத்தில் கவிஞர் வாக்கரவாணர். அகளங்கள், கோப்பாய் சிவம் போன்றேரின் கவிதைகள் கருத்துச் செறிவில் மட்டுமன்றி —

இயல்பான மொழியின் ஆளுங்கவிழும்கூட வாசக நெஞ்சங்களைப் பல தடவைகள் படிக்கத் தூண்டுவன. சய்பூரணத்துவம் பெற்ற மரபுக் கவிதைகளை இவர்களைப் போன்ற தேர்வுபெற்ற இன்னும் சிலர் தொடர்ந்து எழுதி வருவது ஈழத்து மரபுக் கவிதைத் துறைக்கு ஆரோக்கியமானதே.

இன்றையபுதுக்கவிஞர்களைப் பொறுத்தவரை வர்மன், பாலகுரியன், ஏ. ஆர். ஏ. ஹெஸ்ரி. அ. யேசுராசா, ஜோ, வ. ஜி. ச. ஜெயபாலன் போன்றேரின் அநேகமான கவிதைகளில் சய்பூரணத்துவ நிலைகளை மட்டுமன்றி கவிதை இலக்கியங்களின் கூர்ப்பு நிலைகளையும் அடிக்கடி தரிசிக்க முடிகிறது. சமரில் வெளிவந்த கவியரசனின் 'கானல்வரி', மல்லிகையில் சபா ஜெயராசாவின் 'எங்கள் கிராமத்துப் படலைகள்', மேமன்கவியின் 'முதுமை' (தின்கரன்), ச. ரலிந்திரவின் 'புதிய சப்பாத்தின் கீழ்' (அலை), மெள்ளுவின் 'பரிஞைமம்' (சிரித்திரன்), தமிழ்ப்பிரியனின் 'சுமைகள்' (மல்லிகை), அ. யேசுராசாவின் 'குழலின் யதார்த்தம்' (அலை), அகாங்கனின் 'சமூகம்' (சிரித்திரன்), ராம்ஜி உலகநாதனின் 'போர்வை' (கேசரி) போன்ற புதுக்கவிதைகளையும்... இன்னும் வ. ஜி. ச. ஜெயபாலனின் 'எங்கள் கிராமத்துப் படலதாரி' (மல்லிகை) திக்குவல்லீக் கமாலின் 'புண்ணகைப் பெருநாள்' (மல்லிகை) தா. இராமலிங்கத்தின் 'சேவலே கூவிடு' (அலை), தமிழ்ப்பிரியனின் 'போட்டி' குங்குமம் அக்கரைச் சிறப்பிதழ் போன்ற சமுத்துப் புதுக்கவிதைகளையும் பார்க்கும் போது சமுத்துப் புதுக்கவிதைத் துறை ஆரோக்கியமான பாடத்தில் சென்று கொண்டிருப்பதை அவதானிக்கக் கூடிய தாக இருக்கின்றது. புதிய போத்தலுக்குள் பழைய பாணம் புகுந்துவிட்டதாக நினைப்பவர்கள்... வருந்துபவர்கள்... புதிய போத்தலுக்குள் புதிய பழரசம் பொங்கி வருவதையும் பார்க்க வேண்டும் என்பதை

காகவே மேல்வரும் புதுக்களிதைப் பட்டியல்களை (ஒரு சோறு பதம் என்ற வகையில்) அட்டவணைப்படுத்தினேன். மேலே கூறப்பட்ட பட்டியலில் ஜீவகளின் 'எங்கெண் ஆச்சி...' வர்மனின் 'ஓலம்' முருகையனின் 'உருக்கம்' நல்லை அமிழ்தனின் 'செம்பருத்திகள்' வி. ரி. இளங்கோவனின் 'மாற்றம்' (வாசை) போன்ற கவிதைகளும் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவை.

மரணம்! — நெற்றிக்கண்ணன் —

முதுமைக் கண்ணடியில்
மனிதன் கானும்
கடைசி 'விம்பம்'!

வாழ்க்கைக் கலண்டரில்
காலதேவனவன்
கிழிக்கும்—
கடைசித் திகதி!

சமகால மரபுக் கவிதைகளைப்பொறுத்தவரை இப்படியான பட்டியலைப் போட்டுக்காட்டுவது இயலாத காரியந்தான். (பானையில் இல்லசதது அகப்பையில் அகப்படாது) புதுக்கவிஞர்களைப் பார்த்துப் பொறுமைப்படும் மரபுக் கவிஞர்கள் இந்தத்தேக்கநிலையைப் போக்க இதுவரை எந்த நடவடிக்கைகளும் எடுக்கவில்லை. இந்தத் தேக்கநிலையிலும் இளங்களினருக்கான வாக்கரவாணன், செ. உணரெத்தினம், கோப்பாய் திவம் போன்றோர்தரமான மரபுக் கவிதைகளை அடிக்கடி படைத்து வருவது ஓரளவு மகிழ்ச்சியுட்டுவதாக அமைகிறது. இருப்பினும் தேக்கந் தேக்கம்தான்! அந்தத் தேக்கத்திலும் நம்பிக்கைக்கூட்டக் கூடியவிதத்தில் உணர்ச்சிபூர்வமாக— புதிய உதவேகத்துடன் கவிதை படைத்து வருவார் என்ற விதத்தில் வாக்கரவாணன் இங்கு குறிப்பிட வேண்டியவராகின்றார்.

'வர்ணைக் கவிஞருக்கோர் வாக்கரவாணன்' என்ற ஏன் நனும் வகையில்

இயற்கை, காதல் என்பன தொடர்பாக இவர் பாடிய கவிதைகள் அணைத்தும் அனமந்துள்ளன. வர்ணைக் கவிதைகளில் வார்த்தைகளைப் பொதியும் இவர் அழகே தனி அழகு. கன்னியமுகைக் கவிதை வடிவில் இவர் வடிக்கும்போது அவள் இளமை எழிலை இயற்கை அழகால் இவர் வர்ணிக்கும்போது பல இடங்களில் இவர் கண்ணதாசனையும் மிஞ்சிவிடுகிறார். தமிழகத்தில் வெளியான இவரது 'எண்ணத்தில் நீந்துகிறேன்' கவிதைத் தொகுதி இதன் சான்றுகளில் ஒன்று.. இவரின் கவிதைகளின் உள்ளடக்கத்தில் முறபோக்குத்தத்துவம், தமிழர்க்கி போன்ற சமூகத்தின் சகல தேவைப்பாடுகளையும் தரிக்க முடிகிறது. இவரது கவிதைகளில் நான் கானும் குற்றபாடு ஒன்றே ஒன்று தான். அதாவது, பழம்பெருமைகளையேபாடிப் பாடிப் பக்கங்களை வீண்டித்தல். எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் நம் மால் பழம் பெருமைகளையே திருப்பித் திருப்பிப் பாடிக்கொள்கிருக்க முடியும்? இதைக் கவிஞரும் கருத்திற்கெடுத்து பழம்பெருமைகளை மறந்து யதார்த்தச் சூழ்விலேயேசுற்றுவாத ரூபாராயின் அது மரபுக்கவிதைத் துறைக்கு மட்டுமன்றி மக்கள் சமூக நலனுக்குமே நன்மை பயப்பதாக அமையும்.

ஓசைதான் கவிதையின் உயிர் என்பது சில மரபுக் கவிஞர்களின் வாதம். இதை நான் முழுக்க முழுக்க நிராகரிக்கின்றேன், ஓசையுள்ள கவிதைகள் அணைத்துமே சுயபூரணத்துவநிலை கொண்ட கவிதைகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதில்லை.

கவிதை, கவிதையாக உயிர்வாழ்வதற்கு பல சந்தர்ப்பங்களில் ஓசையும் ஒரு இன்றியமையாத தேவைப்பாடாக இருந்து வந்திருக்கின்றதேயொழிய ஓசைதான் கவிதையின் உயிர் என்று சொல்வதற்கில்லை. காரணம் ஓசைக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கப்படாத பல புதுக்கவிதைகள் இன்றும் உயிர்த்தனமையுடன் விளங்குகின்றன. ☆

அழியாத காலங்கள்

‘மரம் உணர்ச்சியற்றது. மரத்திலிருந்து வடியும் மதுவையருந்தும் மனி தனே அதைவிட உணர்ச்சியற்றவன்’ — அன்புநெஞ்சன்.

‘வொள்... வொள்... வொள்... கற்சிக்ரீச்...’ நாய் குரைக்கும் சத்தமும் கூடவே வாசல்படலை திறக்கும் சத்தமும் கேட்டது. ‘பிள்ளை... நாய் குரைக்குது ஆர் வாரதெண்டு பார்’ — தங்கம் குசினிக்குள் இருந்து கூறினான்.

‘அட்டா வடிவேலு மா மா வே ... வாங்கோ. அமக் அங்காலை போ. ஒரு நாளும் காணுதது மாதிரிக் குலைக்கிறைய்’ சாந்தி நானை விரட்டினான்.

‘பிள்ளை அம்மா நிக்கிறுவே?’

‘யார் வடிவேலன்னையே வாங்கோ... அன்டைக்குப் பிறகு இன்டைக்குத்தான் வாறியன்’ — தங்கம் குரலைக் கேட்டவுடன் குசினிக்குள் இருந்து கூறியபடியே வெளியே வந்தாள்.

‘ஆ.. இப்படி இதிலை இருங்கோ’ என கதிரையை இழுக்குப் போட்டவன் ‘பிள்ளை நீ போய்த் தேத்ததன்னியைப் போடு’ என சாந்தியை அனுப்பினான்.

‘வேலுப்பிள்ளை இல்லையே தங்கம்’ — தாழ்ந்த குரலில் வடிவேலு கேட்டார்.

‘அவருக்கென்ன கவலை இன்டைக்கு லீவு நன்தானே. எங்கையாலும் கூட்டாளியளோட் ப்பாரில் இருப்பார். சாப் பாட்டு நேரத்துக்கு வந்து சாப்பிட வேண்டியதுதானே’ — தங்கம் சலிப்புடன் கூறினான். குரலில் ஆற்றுமை தெரிந்தது.

‘இ... வேலுப்பிள்ளை இவ்வளவு படிச்சும் என்ன பயன்? அதுவும் வயதுவந்த

ஒரு குமரை வீட்டை வைச்சுக்கொண்டு என்ன குடி வேண்டிக் கிடக்கு? ம்... எல்லாம் அவனவன் தலைவிதி’ — வடிவேலு அலுத்துக் கொண்டார்.

‘பொடியன் வீட்டுக்காரர் கடைசியா என்ன சொல்லினம்?’

‘வேறென்னத்தைச் சொல்றது, அன்டைக்குச் சொன்னதைத்தான் இன்டைக்கும் சொல்லினம். கேவலம் ஒரு குடிகாரன்றை மகனுக்கு தன்றை மகனைக்குடுக்க தங்களுக்கென்ன பைத்தி யமோவாம். நார்லைக்கு அவன் தலைநிமிர்ந்து நடக்கிற தில்லையே. அதோட் விட்டால் காணுதே, எனக்குமெல்லே பேச்சு. நான் கொண்டே தங்கட பொடியனுக்கு இஞ்சை அமத்தப் பாக்கிறானும். ஹாம் என்ன தங்கம் செய்யிறது. அழகு, படிப்பு, குலம், குணம் எல்லாமிருந்தும் தகப்பன்றை குணத்தாலை கணங்குதே. இந்த மனுஷனை மட்டும் குடியை விடச்சொல். ஒரு கிழமையிலை சாந்திக்குக் கல்யாணம் நடக்குதோ இல்லையோ பார்’

‘என் வடிவேலன்னை மூர்க்கனும் முதலையும் கொண்டது விடா. அதை சீபோலத்தான் இவர் குடியை விடுறது... வேறையேதும் சொல்லுங்கோ கேப்பம்’ தங்கம் சலித்துக் கூறினான்.

‘உனக்கு விதாணையார் பரமசிவத்தை தெரியுமெல்லே. அவற்றை தங்கச்சியினர் மகன் வெளிநாட்டிலை இஞ்சி னி யராம். படிச்சு கழகான பொன்னையெப் பார்க்கச் சொன்னவை.

‘ஏன் எங்கட சாந்தியை..’

‘ஏன் அவச்சிப்புகிறோம். அதுதான் நானும் யோசிக்கிறன், ஆனால் இவன் வேலுப்பிள்ளைதான் எல்லாம் கெடுத்துப் போடுவான் போல கிடக்கு’ — சாந்தி தேத்தன்னியைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தான்.

‘பிள்ளை நீயாவது கொஞ்சம் கொப்பரோடை கதைச்சுப் பாரன்’ — சாந்தி யைப் பார்த்துக் கூறினார் வடிவேலு.

‘எத்தனை தரம்தான் நானும் சொல்றது. அவர் கேட்டால்தானே. உவராவது திருந்துறதாவது... எண்டாவது ஒரு நாள் ஒரு முடிவு வரத்தானே வேணும் விரச்சியாகக் கூறினான் சாந்தி.

‘அப்பா வாரார்’

‘அட்டா வடிவேலுவே... வந்து கன நேரமே... பிள்ளை வடிவேலு மாமாவுக்கு தேத்தனியைப் போடு’ — நல்ல வெறியுடன் வந்து கிரையில் தடுமாறி அமர்ந்தார்.

‘நீ கதைக்காதை. உன்னேடு கதைச் சால் எனக்கு விசர்தான் வரும். உன்னை அவள் சாந்தியின்றை சம்பந்தம் குழம்பிப் போச்சு தெரியுமெல்லே.

‘என்னுலை குழம்பினதோ என்ன பேய்க்கதை கதைக்கிறோய் வடிவேலு?’

‘நீ குடிச்சுப்போட்டுத் திரியிறுயாம். அதனால் அவங்களுக்கு மரியாதையில்லையாம். அதாலே வேண்டாமாம்’

‘நான் என்றை காசிலை குடிக்கிறன், அவங்கள் யார் கேட்பது’ — வெறி வீம்பு காட்டியது. வடிவேலு வுக்குக் கோபம் ஏறியது,

‘தங்கம்... இவனேடை இப்ப கதைக் கேளாது. தான் பேற்று வாறன்... இவனுக்கு நல்லாத தலையில் தேசிக்காயைப் போட்டுத் தெய்ச்சு வெறி முறிஞ்சாப் பிறகு விஷயத்தைச் சொல்லு... கர்மம் கர்மம்...’

‘ஏன் தேசிக்காய்? யாருக்கு வெறி? வேலுப்பிள்ளை புலம்பிக்கொண்டிருந்தார்.

மேலும் சிலநாட்கள் சென்றது. தரகரும் உறவிலருமான வடிவேலு பல தடவைகள் வந்து சென்றுவிட்டார். ஒருநாள்...

‘தங்கம் அண்டைக்குச் சொன்ன என்ஜினியர் பொடியன்றை படம் இந்தாம்... இதுதான்! பொடியன் பிடிச்சிருக்கே?

எனக்குப் பிடிச்சு நான் என்ன செய்யிறது. பிள்ளை சாந்தி இந்தா இந்தப் படத்தைப் பார். ஆனைப் பிடிச்சிருக்கே? பார்!’ — குசினிக்குள் இருந்து சூரல் கேட்டது. ‘உங்களுக்குப் பிடிச்சால் சரியமா?

திருப்பிழை

‘அவனுக்கு இதுக்குள் வெட்கம்... இவன் வேலுப்பிள்ளை எங்க வேலைக்கே? சரி இண்டைக்கு என்ன கிழமை? வியாழன் தானே? வாற புதன்கிழமை அவை பெண்பார்க்க வருவினம். சிதனப் பிரச்சனைகளைப் பிறகு கதைக்கலாம். வேலுப் பிள்ளையிட்டை ஒருக்கால் சொல்லிவை, புதன்கிழமையெண்டாலும் ஒழுங்காய் இருக்கச் சொல்லு. அதுசன் கொஞ்சம் மரியாதை பார்க்கிறதுகள். ஆனபடியால் இதைமட்டும் மறக்காமல் சொல்லிவை பிள்ளை நான் வரட்டே.’ வடிவேலு புறப்பட்டு விட்டார்.

‘பிள்ளை சாந்தி படத்தைப் பார்... எப்பிடிப் பிடிச்சிருக்கே?’ — தங்கம் ஆவலுடன் சாந்தியைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

‘நான் எப்பம்மா இல்லையெண்ட னுணியின்குக் கலியாணமே வேண்டாம்’

‘ஏன்?’

‘ஓவ்வொரு முறையும் ஓவ்வொருத்தர் வந்து பலியாட்டைப் பார்க்கி ற மா திரி பார்த்துவிட்டு ஓவ்வொரு சாட்டுச் சொல் விப்போட்டுப் போயி டு வி ன ம்; எனக்

கெள்ள குறை' நான் கவியாண்டு முடிக் காமல் உன்னேஸ்டயே இருந்திடும் நன் அம்மா'

'நீ எவ்வளவு காலத்துக்கெண்டு எங்களோட இருப்பாய்? 'எங்களுக்குப் பிறகாலம் உனக்கு யார்? சகோதரங்களும் ஒன்றுமில்லையே. எல்லாம் வீட்டில் இருக்கிற ஆண்பிள்ளை, சரியாயிருந்தால் எல்லாம் சரியாகும். இந்தா இந்தப் படத்தைக் கொண்டுபோய்உள்ளறை அலுமாரிக்கை வை. இனி விசர்க்கதை ஒன்றும் கதைக்காதை போ'

'ஒவ்வொரு நாளைக்கு ஒவ்வொரு படம். ம் 'சாந்தி முனு முனு ததுக்கொண்டு சென்றது அவனுக்குக் கேட்டது. அவள்தான் என்ன செய்வாள்?

சாந்தி படத்தை அலுமாரிக்கு ஸ்வைப்பதற்கு முதல் படத்தைப் பார்த்தாள். ஆள் என்னமோ கம்பீரமாகத் தான் இருந்தான். தலைமயிர் காதை மறைத்திருந்தது கீழ் உட்டின்கீழ் ஒரு மச்சம் படத்திற்கு மேலும் மெருகூட்டியது படத்தைப் பல நிமிட நேரம் தனக்குள் தானே பார்த்து ரசிப்பதை என்னி வெட்கினான். அவள் கட்டிய கற்பனைகள் ஆசைகள், எண்ணங்கள் யாவும் கிடைந்து கொண்டிருக்கையில் கற்பனைகளை இடைநிறுத்த வந்தவன் போல் படத்திலுள்ளவன் சிரிப்பதாகத் தோன்றியது.

கண்ணுக்கு இனியவனாய், கண் னை இமை காப்பதுபோல் அவளை அணித்து, ஒ... சொல்ல முடியாக் கணவுகள், கற்பனைகள்... பெண்பார்க்க வரும் ஒவ்வொரு வர் படத்தையும் இப்படி இப்படி யே தனக்குக் கணவனாக வருபவன் என்னினைத்து படத்திலுள்ளவனையே கணவனாக எண்ணி கற்பனையின் எல்லைக்கோட்டிற்குச் செல்வது அவனுக்கு வழமையான நிகழ்ச்சிதான். இப்படியே எண்ணியென்னிமனத்தைக் களங்கப்படுத்தியதுதான் மிச்சம். மேலும் படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் இன்னும் என்னைன்ன ஆசைகள் வளருமோ என் நினைத்துப்

படத்தை அலுமாரிக்குள் வைத்துப் பட்டுள்ளன.

அன்று மாலை —

'உங்களைத்தானே வடி வேலன் னை காலமை வந்துட்டுப் போரூர்' — தங்கம் வேலுப்பிள்ளையிடம் கூறினான்.

'ஏனும் ஏதும் மாப்பிள்ளை கிளைச்சுதாமே?' — ஆவலுடன் கேட்டார்?

'ஓ... மாப்பிள்ளைக்கென்ன... அது வந்துவந்து போய்க்கொண்டுதான் இருக்குதே... அதைப்பற்றி உங்களுக்கென்ன கவலை. வீட்டில் ஒரு குமர் இருக்கிற தெண்டதையும் மறந்து குடிச்சுக்கொண்டெல்லே திரியுறியன்' — தங்கம் சினத்துடன் கூறினான்.

'இஞ்சை நீ சும்மா எல்லாத்துக்கும் என்னைக் காரணமாக்காதே. அது காலநேரம் சரிவந்தா எல்லாம் சரிவரும். வடி வேலு என்ன சொன்னவன்?'

'புதன்கிழமை பெண்பார்க்க வருகினமாம் பொடியன் இன்ஜினியராம். படமும் கொண்டுவந்து தந்தவர். நல்ல சாதி குணம்தான் ஆனால் சீதனாதான் கொஞ்சம் கூட எதிர்பார்க்கினமாம்' — தங்கம் கூறினான்.

'சீதனாதைப் பற்றி என்னப்பா: இருக்கிறது அவள் ஒருத்திதானே. அவனுக்கில்லாததே. உனக்கு ஆளைப்பிடிச்சால் சரிதான். அப்ப நான் புதன்கிழமை லீவுபோடனும் என்ன?' — வேலுப்பி னைகேட்டார்.

'ஓ... அதோடை இது நாலாவது இடம். அவைகொஞ்சம் மரியாதை அது இது என்டு பாக்கிறவையாம். பிறகு நீங்கள் வெறியில் வந்து எல்லாத்தையும் குழப்பிப் போடாதேங்கோ... உங்கட்காலைப் பிடிச்செண்டாலும் கெஞ்சுறல்... புதன்கிழமையெண்டாலும் குடிக் காமல் இருங்கோ' — தங்கம் கெஞ்சினான்.

'அவ்வளவுதானே தங்கமாணை நான் குடிச்சிட்டு வரலை... சரிதானே?' — தங்க

கத்துக்கு இப்போதான் திருப்தியாக இருந்தது. எனினும் அவன் வாழ்க்கையில் இப்படி எதனை சத்தியங்களைக் கண்டு விட்டாள்.

'நீங்கள் இப்படித்தான் முந்தியும் சத்தியம் பண்ணினியன்' — தங்கம் நம்பிக்கையில்லாமல் கேட்டாள்.

'ஏன் களக்கக் கூதை, புதன்கிழமை பார்க்கத்தானே போறுய்?' புதன்கிழமை காலையே வடிவேலு வந்துவிட்டார்.

'வேலுப்பிள்ளை, சரியா நாலுமணிக்கு அவை வருவினம்.' சரியே. 'இப்பநிக்கிற மாதிரியே நாலு மணிக்கும் நின்டுபோடு சொல்றது விளங்கு தே ஒடு. இப்பகோயில் மாடு மாதிரித் தலையாட்டு பிறகு ஏதும் குழப்பம் வந்தால் பிறகு இந்தப் புக்கம் தலைகூட வைச்சுப் படுக்க மாட்டன். நான் வாறன்... மற்றது சரியா நாலு மணிக்கு முந்திப் பிள்ளையை வெளிக் கிடுத்திப் போடுங்கோ' — வடிவேலு புறப் பட்டு விட்டார்.

'இஞ்சேரப்பா வடிவேலன்னை சொன்னது காதிலை விழுந்ததே?' சொன்னது காதிலை விழுந்ததே?

'இஞ்சை சும்மா சும்மா கத்தாமல் அங்காலை போ... எனக்கு ஒருக்கால் சொன்னால் விளங்கும்' — வேலுப்பிள்ளை எரிந்து விழுந்தார்.

வாசவில் கார் ஒன்று வந்து நின்றது.

'தங்கம்மாக்கா அவை வந்திட்டினம் போல கிடக்கு' — கார் வந்து நிற்கும் சத்தம், கேட்டுப் பக்கத்து விட்டுப் பார் வதி அழைப்பது தங்கத்தின் காதில் விழு கிறது.

'பிள்ளை கொப்பரெங்க கூப்பி டு... அவை வந்திட்டினம்' — தங்கம் அவசரப் பட்டுக் கூறினாள்.

'அவர் உதிலை மணியத்தோட் சந்திக்குப் போட்டுவாறுதென்டு' போனவர் இன்னும் 'காணேல்லை' — சாந்தி கூறினாள்:

'சரியாப் போச்சு. இந்த அறுநீதி மனுஷன் இவ்வளவு நேரமும் நின்டு போட்டு அதுக்குள்ள எங்க போனது சீ என்ன வாழ்க்கை.' — தங்கம் அலுத்துக் கொண்டாள்.

'இஞ்சை நீங்கள் இதிலை நின்டு மினக்கெடாதிங்கோ... அவை வந்திட்டினம்'

'தங்கம்... கங்கம்... வடிவேலு கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டது. 'வடிவேலன்னை கூப்பிடுரூர். அவருக்கு என்ன தைத்தைசொல்றது? 'வந்துவைக்கு என்னத்தைசொல்றது. இந்த மனுஷன் இவ்வளவு நேரமும் நின்டு போட்டு ஒ! வாறன் வாறன்.' — தங்கம் சென்றுவிட்டாள்.

'இந்தக் கோலத்திலை மாப்பிள்ளை பார்க்கதால். முதல் காலைத்தான் 'பார்ப்பார்'... தோழிலுசந்தி கேளி பண்ணினால்.

'ஏனும்' — சாந்தி வெட்கத்துடன் கேட்டாள்.

'தேவதையாக இருக்கு மோவெனி நினைத்து கால் நிலத்தில் முட்டுகிறதா, எனத்தான் பார்ப்பார்.'

'சும்மா போடி...' என்று சௌபிப்படையாகச் சொன்னாலும் மனதுக்குள் சந்தோஷமாகவே இருந்தது. எப்போதும் 'தங்கம் அழிலேயே அவளுக்குப் பெருமை.'

'சாந்தி இரு... நான் நெசா மாப்பிள்ளை எப்படியிருக்கிறூர் என்டு பார்த்துக்கொண்டு வாறன்'

'ஏய்'

'என் நீயும் பாக்கவா? நீ பிறகு வடிவாப் பாக்கலாம்... இப்பநான் பாத்திட்டு வாறன்' — வசந்தி அறையைவிட்டு வெளியேறினாள்.

மாப்பிள்ளைப் பையனைப் படத்தின் பாத்தது குராபகம் வந்தது. 'எவ்வளவு அழகு! காரீம்!' இதுமடும் 'சரியா எல் எவ்வளவு நிம்மதியான வாழ்க்கை?'.

'புள்ளிகள் பூர்த்தியான எல்தாஸ் கோலம் உண்டாகியது, என்னங்கள் பூர்த்தியானால்தான் நிம்மதி உண்டாகிறது'

எப்போதோ படித்த கண்ணதாசனின் சுயதத்துவங்கள் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. உண்மைதான் மனித மனத்தின் எண்ணங்கள் யாவும் பூர்த்தி யடைந் தால் பிறகேன்களை கவலை. வாழ்க்கை முழுவதும் நிம்மதி! ஒரே நிம்மதி!! இடையில் தந்தை வேலுப்பிள்ளையின் ஞாபகம் வந்தது ‘இவர் அதுக்கிள்ளை என்கை போனவர். இன்டைக்கும் முந்தினது போல் குழம்பி விடுமோ...!’ — குழம்புவதை நினைத்துக்கூட அவளால் பார்க்க முடியவில்லை.

‘ஓ... விண்கற்பணை அப்படி ஒன்றும் நடக்காது’ — தனக்குத் தானே சமாதானம் செய்து கொண்டான் என்னதான் சமாதானம் கூறினாலும் மனம் ஒப்புக் கொள்ளுதில்லையே, ஒருவேளை இவ்வளவு நாளும் குழம்பினது... இந்தக் கல்யாணம் நடப்பதற்காகவோ?’ — இப்படி நினைக்க மனதுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

‘பிள்ளை சாந்தியைக் கூட்டிக்கொண்டு வா மோனை! வடிவேலுவின் குரல் அவள் கற்பணைகளைக் கலைத்தது.

‘வாடி, மாப்பிள்ளை ராஜா மாதிரி இருக்கிறார், நீ அதிர்ஷ்டக்காரிதான். ஒரேடியாத் தலையைக் குனிஞ்சுகொண்டு இராதை வா’ வசந்தி அழைத்தாள்.

‘அற்வான்ஸ் வெவல் பாஸ்பண்ணியிருக்கிறான். நாலு பாடத்திலே இங்கிலீசும் ஒரு பாடம்’

‘தையல் தெரியுமே?’ பையனின் தகப்பன் கேட்கிறார்.

‘தையலுக்குத் தையல் தெரியாட்டிப் பேந்தென்ன?’ வடிவேலு கூறி விட்டுச் சிரிக்க எல்லோரும் சிரிக்க — அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சாந்தி நிமிர்ந்து அவளைப் பார்க்க அவன் இவளைப் பார்க்க.. ‘அண்ணலும் நோக்கினான் அவனும் நோக்கினான்’ வசந்தி காதுக்குள் கூறியதைக் கேட்க தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். சம்பிரதாயமாகப் பேசுகவார்த்தைகளை நடத்தி கொண்டிருந்தார்கள்.

நேசிப்புடைய

நெஞ்சங்கஞ்கு—

இச்சஞ்சிகையில் இடம் பெற்றுள்ள சகல விடயங்களையும் உள்ளடக்கிய விழர்சனம் வேண்டப்படுகிறது. மேகத்தில் ஒரு பக்கத்தில் பிரசுரிக்கக் கூடியதாக இருந்தல் வேண்டும். பிரசுரமாகும் விழர்சனத் திற்குச் சன்மானம் உண்டு. விரைந்து அனுப்புக்கள். (ஆர்)

‘சாந்தி உங்கடை அப்பா வாரூர்... சரியான வெறிபோலக் கிடக்கடி’ வசந்தி சாந்தியின் காதுக்குள் சுசுகுசுத்தாள்.

சேட் தெறி பொருந்த வேண்டிய இடத்தில் பொருந்தாமல் வேறிடம் நாடி யிருந்தது. தலைமயிர் கலைந்து அங்கொண்டும் இங்கொண்றுமாக நீட்டிக்கொண்டிருந்தது. லோங்ஸ் வழுகியபடி, தடைதடுமாற வந்துகொண்டிருந்தார் வேலுப்பிள்ளை. — சாந்தி என்ன நடக்கப்போகின்றது என்பதை நினைக்கமுன்...

‘இதிலையார் மாப்பிள்ளைப்பொடியன்?’ வேலுப்பிள்ளையின் கேள்வியால் வடிவேலு திகைத்தார்.

‘யாரிவர்?’ பையனின் தந்தை வடிவேலுவைக் கேட்டார்.

‘இது சாந்தியின்ர தேப்பன்... வேலுப்பிள்ளை இஞ்சை வாரும்... இப்படி இரும் வடிவேலு தடுமாறினார்.

‘எனக்கு இருக்கத் தெரியும். நீ பேசாமல் உண்டை தரா வேலையைப் பார்...’ குடிவெறி பேசியது.

‘இஞ்சேரப்பா இதென்ன கதை கொஞ்சம் பேசாமல் இருக்கேன்’ தங்கம் மெதுவாகக் கூறினான்.

‘நீ பேசாமல் இரடி’

‘வடிவேலு, பொண்ணுக்கு பிடிச்சுதோ பிள்ளைக்குப் பொண்ணைப் பிடிச்சுக்கேதா என்று வடிவாக கதைக்கோலும் பிறாதால் சீதல்த்தைப் பற்றிக் கதை’.

இன்பமாக அதுவரை இருந்த சாந்திக்கு துன்பம், அவமானம் எல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து அழுத்துவது போலிருந்தது—பேசாமல் விம்மலுடன் தலையைக் குனிந்தாள். இன்பங்கள் தூங்குவதில்லை. துன்பங்களும் அப்படித்தானே — மாப்பிள்ளையின் தகப்பன் முகத்தைச் சுழித்தபடி இருந்தார். தங்கத்திற்கு முள்ளினமேல் இருப்பது போலிருந்தது.

‘சினாத்தைப் பற்றி இனிக் கதைப் பம்’ நிலைமை மேலும் மோசமாகி விடாமல் இருக்க கதையைத் திசைதிருப்பினார் வடிவேலு, ஆலும் நடந்ததோ...’

‘சினாம் ஏதுமென்டால் வேணுமென்டால் அவர் நேர என்னைக் கேக்கட்டும். நீ இடைக்கை கதைக்காதை’

‘வேலுப்பிள்ளை குடிவெறியில் கதைக்கிறது என்னென்கு தெரியாமல் கதைக்காதை. வீணைப் பிரச்சனைப்படாமல் சட்டுப்புட்டென்று காரியத்தை முடி’ வடிவேலு கோபமிகுதியில் மிகவும் உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கதைத்தார்.

‘டேய் யாரடா குடிவெறியில் பேசும் ரது. உனக்கு என்ன துணிவு என்னைக் குடிகாரனென்கு சொல்ல’ அமர்ந்திருந்தவர் எழும்பி விட்டார்.

‘அவருக்கு என்கேட கதைச்சால் குறைஞ்சா போம்’ மாப்பிள்ளைப் பையனின் தகப்பனைப் பார்த்துப் பேச்சு நடந்தது.

‘வசந்தன் எழும்பு. இந்தக் குடிகாரனேட குடும்பத்தோட சம்பந்தம் செய்யவந்தோமே. வா போவும். வடிவேலு நீரும் உம்மடை சம்பந்தமும்’

எல்லோரும் புறப்பட்டார்கள். வசந்தன் போகும்போது ‘சாந்தியைப் பார்க்க அவள் விம்மலுடன் அழுதுகொண்டிருந்தாள். இதயத்தை யாரோ பிசைவது போலிருந்தது.

ார் உறுமிக்கொண்டு புறப்பட்டது:

இலக்கிய தாகமுள்ள
இதயங்களுக்கு—

எழுக்தார்வழுடைய, சஞ்சின கத்துறையில் ஆர்வமுடன் உழைக்கக்கூடிய திறமையான இளைஞர் ஒருவர் தேவை. விபரங்களுடன் ஆசிரியருடன் கடிதம் மூலம் தொடர்பு கொள்ளவும் உழைப்பிற்கேற்ற ஊதியம் உண்டு. (ஆர்)

‘வேலுப்பிள்ளை உன்னரை மகளுக்கு இனிவேற யாரையும் கொண்டு சம்பந்தம் பேசு. நான் வாறன்’ வடிவேலு புறப்பட்டார்.

‘வடிவேலன்னை’ — தங்கம் கூப்பிட்டாள்.

‘அவன் போருஞடி, உவளை விட்டால் எத்தனை பேர்’ வேலுப்பிள்ளை புறப்புறுத்தார்.

‘சாந்தி அழுகாதை. என்ன செய்யிறது: வசந்தன் பார்த்துக்கொண்டு போவதைப் பார்த்தால் திரும்பி வருவார் போல கிடக்கு... சி... என்ன சின்னப் பிள்ளையள் போல அழுகிறுய்?’ வசந்தி சாந்திக்கு ஆறுதலாகத் தேற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

‘இஞ்சை எனக்கு என்ன சொன்னீயள். இனிக் குடிக்க மாட்டனென்டெல்லோ... எல்லாம் போச்சு எனக்கு இந்த வாழ்க்கை போதும். என்ன பாவும் செய்தேனே...’ தங்கம் அழுது புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

‘எடியேய் சும்மா கத்திக்கொண்டிருக்காதை எனக்கு என்னரை அலுவலைப் பற்றித் தெரியும். நீ உன்னரை அலுவலைப் பார்...’ — தங்கத்துக்குத் தெரியும் இனி என்ன கதைச்சாலும் ஒன்றும் ஏற்று என்று. இனி விடியத்தான் கதைக்க வேணும்.

ஆனால் விடிய...

‘சாந்தி ஆறுமணியாச்சு இன்னும் எழும்பாமல் என்ன செய்யிறுள்?’ என்று

நினைத்தபடியே சாந்தியின் அறைக்குள்
நுழைந்தாள்.

‘சாந்தி, சாந்தி’ அவளை எழுப்பத்
தொடர்ந்திலூன். இதென்ன கடிதம் இதிலை
ஸ்ரூலில் கீந்த கடிதத்தை எடுத்தாள்.
அன்பின் அம்மாவக்கு,

ஓரு பெண்ணின் வாழ்க்கை பூரணமாவது
திருமணத்தில்தானே! ஆனால் எனக்கு
திருமணம் என்பது எட்டிக்காயாகி விட
த்து. அடுத்தடுத்துத் தோல்விகள், அவ
மானங்கள். எல்லாவற்றையும் தாங்கும்
சக்தி எனக்கில்லையம்மா, அதனால் நான்
இந்த உலகத்தைவிட்டே போறேனம்மா.
அதுக்காக அப்பாவை ஒண்டும் சொல்லா
தையம்மா. இனி யா வது அவர் தன்
தவறை உணர்வார் என நினைக்கிறேன்.

உன் அன்பு மகள்,
சாந்தி.

இப்போதுதான் சாந்தி உணர்வற்றுக்
கிடப்பதைச் சொன்னாள்.

‘என் காரியமடி செய்தாய்! ஐயோ
சாந்தி! இவள் என்ன செய்து போட்

நெருப்புப் பூக்கள்!

● அன்புநெஞ்சன் ●

ஃ

சமுதாயச் சந்தைகள்
விலைபேசும் —
மாப்பிள்ளைப் ‘பொம்மைகள்’
நெருப்பு விலைகளை
நெருங்கி விட்டதால் .
நெருப்புப் பூக்களாய் மாறும்
கறுப்புப் பூக்கள் நாம்!
டார்வன் விளக்கிய
பரினைக் கோட்பாடு
எங்களுக்கு—
எவ்வளவு பொருத்தமானது
பார்த்தீர்களா?
ஆரம்பத்தில் —

டான் பாருங்கோ’ — தங்கம் பெருங்குர
லெடுத்து அழுதுகொண்டிருந்தாள்’

ஓரு வானம்பாடி வாழ்வின் கானம்
பாடாமல் ஓய்ந்துவிட்டிருந்தது.

‘இஞ்சேரப்பா, பிறகு இன்டைக்கும்
குடிச்சிட்டு வந்திருக்கிறியளே — சாந்தி
செத்த பிறகெண்டாலும் ஓரு அறி வ
வேண்டாமே. என்ன அவள் எதுக்கா
கச் செத்தவள் தெரியுமே? இந்தக் குடியாலதானே...’ தங்கம் புலம்பினால்.

‘நான் என்ன செய்யிறது. உனக்குத்
தெரியும்தானே? நான் அவளில் வைச்சி
ருந்த அன்பு... என்னைப்பற்றிக் கொஞ்ச
மெண்டாலும் யோசிச்சாளே? சொல்லா
மல் கொள்ளாமல் நிழமதியாய்ப் போய்
விட்டாள். பாவி... அவளை மறக்கிற தெண்
டால் இந்தக் குடியாலதான் ஏ ஹு ஹ,
ஐயோ சாந்தி என்ன ஏனம்மா விட்டிட
டுப் போனனே?’

‘ஐயோ சாந்தி—’ இப்போது தங்க
மும் சேர்ந்து அழுதாள்.

★★

கரும்புப் பூக்களாய்
மலர்ந்து—
கரும்பு ருசிப்புக்கும்
கைக்கூலி கேட்கும்
காளையரக் கண்டு
கறுப்புப் பூக்களாய் வாடி
முடிவில்—

வீரக்தியின் ஜ்வாலையை
உமிழும்
நெருப்புப் பூக்களாய்
உருமாறி...
இதுவும் ஒரு
பரினைம் இல்லையா?
இல்லை எனகிறீர்களா?
அப்படியானால்;
இதை என்னவென்று அழைப்பது?
பரிதாபம் என்று?

ஃ ஃ
‘குளிர்நீர்’ தாலாட்டுச் சுமையில் ➤➤➤

தூங்க வைத்த
பருவ உணர்ச்சிகள்
இப்போது—
நிரந்தரமாகவே எங்களிடமிருந்து
'ஓய்வு' பெற்றுக் கொண்டன,
இல்லை!
நாங்களாகவே
'அவசர பெண்டன்' அளித்து
அவர்களை —
அனுப்பி விட்டோம்!

ஃ ஃ ஃ

சிவனுடைய
நெருப்புக்கு
மன்மதனைச் சாம்பஸாக்கும்
வல்லமைதான்
இருந்து வந்தது!
ஆனால்—
எங்கள்
நெருப்புக்களினால்
மன்மத லீலைகளைக் கூடத்
தகனம்
செய்ய முடிகிறது!

ஃ ஃ ஃ

எங்கள்
நெருப்புக்களில்
உணர்வுகள் மட்டும்
உருக்கப்படுவதில்லை!
கனவுகளும்
அங்கே —
கருக்கப்படுகின்றன!

ஃ ஃ ஃ ஃ

எங்கள் பாட்டிக்கு
பேரேனைக் கண்ட பின்னர்தான்
'நரை'யே விழுந்தது!
எங்களுக்கோ
திருமணப் பேரங்கள்
தீர்க்கப்படும் முன்னரேயே
நரையின் நிழல்கள்
நாந்தனமாடுகின்றன!

ஃ ஃ ஃ ஃ ஃ

எங்கள் கூந்தல்களில்
மல்லிகைப் பூக்களைச்
கூட வேண்டிய
ஆண்கள்
அதன் மேல்
நரைப்பூக்களை
அர்க்கித்து—
அழகு பார்க்கின்றனர்!
இதனால்...
'பூக்களைச் சூடிய பூக்கள்'
என்ற —
தனிப்பெருமையும்
எங்மை வந்து
தொற்றிக் கொள்கின்றது.
ஆம்!
நரைப் பூக்களைச் சமந்த
'நெருப்புப் பூக்கள்' நாம்!

ஃ ஃ ஃ ஃ ஃ ஃ

மேலா
ன
ம!

'பிரம்ம ஞானம்'

சத்தியதாமன் குரு விடம் பிரம்ம
ஞானத்தைத் தேடி வருகிறான்.

'நீ யாருடைய பிள்ளை?' என்கிறார் குரு.
'குருவே, என்தாய் பலருக்குப் பணி
விடை செய்திருக்கிறான். தந்தை யார்
என்று சொல்லத் தெரியவில்லை' என்கிறான் சத்யயகாமன்.

'குழந்தாய்! உண்மை எவ்வளவு கசப்
பானதாக இருந்தாலும் மறைக்காமல்
சொன்ன நீதான் பிரம்ம ஞானத்திற்குத்
தகுதியானவன்.

— உபநிஷத்திலிருந்து வக்ரதுண்டர்

கசங்கீய புஷ்டபமொன்று கண்ணீர் வீடுகிறது!

* தமிழ்ப்பிரியன் *

அன்பே!

உன் நினைவுகள்...
ரோஜா ஸ்பரிசன்களையும்
தோற்கடிக்கும் உன்—
விழி வருடல்கள்...
அத்தனையும் இன்று
என் நெஞ்சில்
எரிமலையாய்க் கொதிப்பது
நீ அறியாததோ...

★ ★

காதல் விமானத்திலிருந்து
நான் குதித்தபோது
மாலையும் கையுமாக
முதலில் வருபவள்
நீயாக இருக்க வேண்டுமென்று
எனக்குள் ஒரு துடிப்பு!
ஆனால்—

நீ...
எவ்வளவு புத்திசாலி?
நினைவுகளை மட்டும்
பிரதிநிதிகளாக
அனுப்பிவிட்டு
நீ எங்கோ
ஒதுங்கிக் கொண்டாய்!

★ ★

பாண்டியன் கண்கள்
என்றுய!
புரியவில்லையே பாஸ்கர்!
நான் விழித்தேன்.

இன்னும்—

சற்றும் புரியும்படி
பாண்டியன் கண்கள்
மீன்கள் என்றுய!
நானைத்தில் சிவந்தவென்
வதனங் கடலில்
அந்த மீன்கள்
'ரகசிய ரகளை' பண்ணின!
இன்று—

மீன்கள்
இருக்க வேண்டிய இடம்
உப்புக் கடல்தான்
என்பதாலோ
என் மீன்களை நீ
உப்புக் கடலில்
தவிக்க வைத்தாய்!

★ ★

மரத்திலிருந்து
'கீளை'
பிரிவது போல்
என்னைவிட்டு நீ
பிரிந்தாலும் என்—
நினைவு இழையங்களிலிருந்து
உன்னைப் பிரிக்க முடியாத
ஸ்திரத் தன்மைகள்
நீ அறியாததா?

★ ★

அழியாக் காவியம்
படைக்க வந்தேன்

எனக்கூறி நெஞ்சில்—

ஆருக் காயம்
பதித்து விட்டாய்!
கவிதையாய்
கதைகள் பல கூறி
இன்று
என் வாழ்க்கையே
கதையாக— காவியமாக—
இ.. இது
உனக்கே நியாயமா?

★ ★

என்—

இதய மண்பத்தில்
'காலம்' வரைந்த உன்
நினைவு ஓவியங்களை
அழிக்கத்தான்
விரும்புகின்றேன்—
(முடியவில்லையே!)
என் இதயமே
உன்னிடமிருக்கும்போது
அது... எப்படி
முடியும் பாஸ்கர்? ●

சட்டம் ஓர் இருட்டறை அதினாடாக
நீதியைத் தரி சிக்க முயல்பவன் குருடன்.

தரிசனம்!

‘பசிவர அங்கே மாத்திரரகள்
பட்டினியால் இங்கு யாத்திரரகள்’

— கண்ண தாசன்

காதலியின் அன்பு கிடைக்காதென்
பதை அறிந்துகொண்டே அந்தக் காத
வியை நாடிச் செல்லும் ‘ஒருதலைக் காத
வன்’ அல்ல அவன்.

யர் திராட்சைகளில் உரிமைகள்
மறுக்கப்படும் என்ற நியதியை அறிந்து
கொண்டே திராட்சையைத் தேடியலையும்
தெருநரியும் அவன்ஸ்ஸு:

பின்னே யார் அவன்?

‘சத்தியன்’

காலம் பூராவும் சத்தியத்தைத் தேடி
அலைந்துகொண்டிருந்தவன் இப்போது
கிடைக்காத வேலையான்றுக்காக (அது
கிடைக்காதென்று தெரிந்திருந்தும்) யாழிப்
பாண விதியொன்றில் அலைந்துகொண்டிருந்தான்.

ஐந்தாவது சந்தியைக் கடந்து ஆரு
வது சந்தியை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தவன் வியர்த்த முகத்தைத் துடைத்
துக் கொள்கிறுன்.

சத்தியத்தைத் தேடியவர் கஜையெல்லாம் இந்த உலகம் சந்தியிலேதான்
கொண்டுவந்து நிறுத்துகிறது. அதற்கு
இந்த சத்தியன் மட்டும் விதிவிலக்கல்ல.

நடை தொடர்கிறது—

வட்ட முகம். அந்த முகத்தின்
யெரும்பகுதியைக் குத்தகைக்கு வாங்கியிருந்தது தாடி.

அதன்மேல் விரக்தி குடிகொண்டிருக்கும் விழிகள்.

ஆஸ்பத்திரி வீதியை அண்மித்த வன்
ஏதோ நினைவுக்கு வந்தவனுய் கையில்
ருந்த ஃபைஸை மெதுவாகத் திறந்து
கொண்டுவரவேண்டிய சர்டிஃபிகேடுகளைச்
சரிபார்க்கிறோன்.

முகத்திலே ஒரு மலர்ச்சி. தெளிவு:

சுகல துறைகளிலும் அவன் பெற்ற
பாண்டித்தியங்களுக்கு ஈடாக அவனுக்கு
வழங்கப்பட்ட பாராட்டுப் பத்திரங்கள்,
கல்வித் தகமைச் சான்றிதழ்கள்.... இத்
யாதி... இத்யாதி!

இறைவனுக்கு நன்றி சொல் விக்
கொண்டான், அந்த மலர்ச்சியில் திடை
ரென ஒரு ‘சுருக்’.

எப்போதோ ஒரு தடவை அவனது
பால்ய நண்பனுண குருபரன் அவனிடம்
கேட்ட கேள்வி அவனுள் இப்போது எதி
ரொலித்திருக்க வேண்டும்.

நான் சொல்கிறேனே என்று குறை
நினைக்கக் கூடாது சத்தியன். இத்தனை
சர்டிஃபிகேடுகளை வைத்திருந்தும் உனக்
கெண்ண பிரயோசனம்? ஒரு சிபார்சுக்
கடிதத்துக்குக் கிடைக்கும் மதிப்பில் கேவ
லம் பத்தில் ஒரு பங்குகூட உன் சர்டிஃபிகேடுகளுக்குக் கிடையாது’

நண்பன் கூறியதைச் சத்தியன் காதில்
போட்டுக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

ஆனால் இப்போது — வாழ்க்கை கப்
பாதையின் அவன் பாதங்களை உரசிய
அனுபவக் கற்கள் நண்பன் கூறியதை
மெய்ப்பிப்பதில் உரைகள்லாக, உதார
ணங்களாக விளங்கின.

ஆழ்மான பெருமுச்சொன்றை அள்ளி யெறித்தவன் தனக்கு இவ்வாறு கறுவிக் கொண்டான்.

‘திறமைகளுக்குச் சிபார்சுகளும், செல்வாக்குகளும் ‘சமாதி’ கட்டுவதா? இதைக் கருவாக வைத்து எப்படியும் ஒரு கதை எழுதி சமுதாயத்தை வாங்கு வாங்கென்று வாங்கில்லை வேண்டும்.

‘சிபார்சுகளையும் செல்வாக்குக்களையும் சாடி நீ எழுதும் கதையைப் பத்திரிகை களில் பிரசரிப்பதற்கும் சிபார்சுதானே தேவைப்படுகிறது? அதற்கு என்ன செய்யப் போகிறோம்?’ — மனதுக்குள் இருந்து ஏதோ ஒன்று கேட்டது. (மீண்டும் வீழி களிலே விரக்தியின் சாயல்கள்)

பஸ்நிலையத்தையும் தாண்டி பிரபல ஒட்டல்கள் நிறைந்த அந்த வீதி யில் நடந்துகொண்டிருந்த சத்தியின்... அந்தக் குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

‘ஐயா! ஐயா! ஐஞ்சியம் தாரு சையர பசிக்குது.’ — நான்கு வயதுகூட நிரம்பாத நாலைந்து மழுஸைச் சிறுவர்கள் அவன்து கால்களைத் தொட்டுக் கும்பிட்டு பிச்சை கேட்கின்றனர். அவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே விளங்கவில்லை.

கள்ளங்கப்படமற்ற அந்தப் பின்சு முகங்களைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான். முன்பொரும்பறை இதே வீதியில்... இதே பிள்ளைகள் இவன் காலைத் தொட்டு வண்கிச் செய்சை கேட்டபோது நடந்த சம்பவக் கோர்வைகளும் அவன் நெஞ்சை நெருத்த தவறவில்லை.

இரு மாதங்களுக்கு முன்னர் ரஜனி சஹூலை அடைவதற்காக வீதியைக் கடக்க முற்பட்டபோது அந்தக் காட்சி அவன் நெஞ்சைப் பிழிந்தது.

‘பிச்சை தாங்கையா’ என்று கெஞ்சும் அந்தப் பின்சு வதனங்களை எந்த ஒரு வள்ளலும் ஏற்றுத்துப் பார்க்கதாகத் தெரியவில்லை. மலத்தைச் சுற்றி மொய்க்கும் இலையான்களாய் மனமற்ற மனி த

மலங்களை அந்தப் பின்சுக் குழந்தைகள் மொய்த்துக் கொண்டிருந்தன.

‘நாய் முதேசியள்... வி டு ஸ்கடா வழியை’ — ‘நான்செண்ஸ்’ மனிதாபிமானத்தின் தேசிய கிதங்கள் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் அங்கே ஒலித்தன.

இன்னுஞ் சிலரோ காலைத் தொட்டு வணங்கிய பச்சைக் குழந்தைகளை கால்களினாலே (உதையாத குறையாக) தட்டிவிட்டுக் கூலிங்கிளாசின் குளிர்மையிலே குமரிகளின் ‘கூர்மை’களை ரசிப்பதில் அக்கறை செலுத்தினர். — குழந்தைகளின் முகக்குலே ஏமாற்றங்களின் ரேஷைகளைக் காணவில்லை. இன்னென்று மனிதமலத்தை மொய்ப்பதற்காக அவை சென்றுகொண்டிருந்தன.

மீண்டும் அதே ஏமாற்றம் அங்கு.

சத்தியனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. பொக்கெற்றுக்குள் கையை விட்டுப் பார்த்தான்.

நான்கு மாதங்களாகச் ‘ஃஷல்’ செய்யப்படாத முகத்துக்காக அம்மா கொடுத்தனுப்பிய இரண்டு ரூபா நோட்டொன்று தட்டுப்பட்டன.

சமுதாய முகங்களின் சுரண்டல் ரோமங்களை ‘ஃஷல்’ செய்ய யாருமில்லை. எனக்கு மட்டுமென்ன ‘ஃஷல்’ வேண்டிக்கிடக்கு? — தீர்மானத்துக்கு வந்தவனைய் அருகிலிருந்த ‘கந்தப்பன் ஸ்டோர்கிக்குள் நுழைகிறேன். இரண்டு ரூபாய் நோட்டையும் சில்லறையாக மாற்றியவன் அந்தச் சின்னன்களின் கையில் ஆளுக்கு இருப்பதைஞ்து சதமாக...

அப்போதுதான் அவன் நெஞ்சில் ஒரு சுகமான நிம்மதி நிழலாடியது.

‘ஐயாவுக்குக் கோடி புண்ணியம் கிடைக்கும் ஐயா!’ — அவனுக்கு நன்றி தெரிவிப்பதைப் போல் அவன் பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்துச் சென்றன அந்தக் குழந்தைகள்

‘இந்தாப்பா உண்ணைத்தான்’ — சத்தி யண் யாரோ கூப்பிடுவது போலிருந்தது.

அவனது இரண்டு ரூபா நொட்டைச் சில்லறையாக மாற்றிக் கொடுத்த கந்தப் பன்தான் கூப்பிட்டான்.

‘தமிழ் ஊருக்குப் புதிசோ?’ கந்தப்ப னின் பார்வையில் ஏளனம் துன்னியது.

‘என் என்ன விஷயம்? நான் கச்சே ரியடியில் இருக்கிறஞன். ஒரு இன்டர்வ் யூக்காகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறன்’

‘ஓ தமிழ் அப்ப எங்கட ஊர்’ என்று சொந்தம் பேசிய கந்தப்பன்,

‘தமிழ் நான் சொல்றன் என்டு குறை நினைக்கச் கூடாது’

‘சொல்லுங்கோ என்ன விஷயம்?’

சத்தியனிடம் பிச்சை வரங்கிய குழந்தைகளைச் சுட்டிக் காட்டிய கந்தப்பன்:

‘உங்களைப் போன்றவர்களாலைதான் இந்தப் பரதேசிப் பொடியன் தெருவிலை திரியுதுகள்’ — கந்தப்பனின் ஆரம்பமே சத்தியனுக்குச் ‘சுருக்’ என்றது. முன் பின் அறிமுகமற்ற கந்தப்பனின் போக்கு சத்தியனுக்கு கோபத்தை ஏற்படுத்திய போதும், அவன் என்னதான் தொடர்ந்து சொல்கிறுன் என்பதை அவதானிப்பதற்காகப் பேசாமல் நின்றான்.

கந்தப்பன் தொடர்ந்தான்.

‘உந்தப் பொடியன் இந்த வீதியைச் சுற்றிச் சுத்திப் பிச்சைக்கு அலையுறதுத்தே உங்களைப் போன்றவர்கள்தான் காரணம் என்கிறேன். இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குப் பிச்சையே போடுவதில்லை என்று நீங்கள் விரதமிருந்தால்ப் போதும். இந்த வீதியைவிட்டு இந்தக் குட்டி நாய்கள், வேறை இடங்களுக்குப் போய்விடும். அதுக்குப் பிறகுதான் எங்களுக்கும் நிம்மதி! பாதைக்கும் அழகு!.. இந்த முதேசிகளாலை வியாபாரத்தைக் கூடச் சரிவரக் கவனிக்க முடியாமலிருக்கு... கடைக்கு மூன்றாலை நின்டுகொண்டு பிச்சை கேக்

கிறதுமல்லாமல் எங்கட கஸ்டமேஸ்-க்கு மெல்லே தொல்லை கொடுக்குதுகள்...’

முச்ச விடாமல் முழங்கிய கந்தப்ப னின் விரிவரைகளின் ‘கிளைமாக்ஸ்’ பகுதி அவன் பேச்சின் சுயநல் வர்ணனைகளைச் சத்தியனுக்கு இனங்காட்டியது. சத்தியன் அவனுடன் மேலும் கதையை வளர்த்துக் கொள்ளாமல் கிளங்பியிருப்பான் தான். ஆனால், குழந்தைச் செல்வங்களைக் குட்டி நாய்கள் என நாக்கூாமல் கந்தப்பன் குறிப்பிட்டது சத்தியனின் கோபத்தைக் கிளங்பியிருக்க வேண்டும்.

ஆண்புமூர்ந்தச்சி

‘நீர் சொல்லற்றையெல்லாம் நான் கேக்க வேணுமெண்டதில்லை பாடை தப்பயணிகளுக்குப் புத்திமதி சொல்ல நீர்யார்? ஏதோ வயசுக்கு முத்தவன் இரண்டொரு வார்த்தைகள் பேசுகிறேன் என்று சும்மா கேட்டுக்கொண்டு நிற்கிறேன்... இந்தக் குழந்தைகளைப் பார்க்க உமக்குக் குட்டிநாய்களாகவா தெரிகிறது?’

அவசரக் கோபங்களை அள்ளி தெறித்தான் அவன்.

கந்தப்பனும் விட்டுக் கொடுப்பதாகத் தெரியவில்லை.

‘நான் சொன்னதில் அப்படி என்ன தான் பிழை இருக்குது. தெருவழிய அப்பன் தெரியாமல் அலைஞ்சு திரியும் குட்டி நாய்களுக்கும் இது களுக்கும் அப்பிடியென்ன வித்திசாசம் தெரியுது? பெட்டை நாயன் தெருவழிய குட்டிகளைப் பெத்துக் தள்ளுவது போல இதுகளைப் பெத்துக் கும் புதுப்புது அப்பன்களுக்கு இதுகளைப் பெத்துத் தள்ளினால் யாழிப்பான வீதிகளுக்கெல்லாம் அதோ கதிதான்’ சீரில்லா வார்த்தைகள் கிதறின.

சத்தியனுக்கு இப்போது கோபம் வரவில்லை. கொதியே வந்துவிடும் பேரவி

ருந்தது. தன்னைக் கட்டுப்படுத்தி கொண்டவன் பேசாமல் வெளியேறினான்.

★ ★ ★

பழைய நினைவுகளைக் கிளரிய அந்தப் பிஞ்சமுகங்கள் இதோன்கண்ணதிரே...

யாரோ ஒரு பெரிய மனி தரை மொய்த்துக்கொண்டு நின்ற அச்சிறுவர் களை அலட்சியமாகத் தள்ளிக்கொண்டே சாராய் பாருக்குள் அப்பெரியவர் நுழைந்த லாவகம் எரிச்சலைக் கொடுத்தது:

சிறுவர்கள் சத்தியனை இனங்கண்டு விட்டார்கள் போலும். வழமையான பல்லவிகள் அவனைச் சுற்றிப் பாடப்பட்டன. தர்மசங்கடமான நிலை சத்தியனுக்கு.

'ஐயா ஐயா! தங்கையா?' — அவனையறியாமலே அவன் கைகள் பொக்கற் றைத் தடவின.

அம்மா கொடுத்துவிட்ட இரண்டு ரூபாவைத் தவிர வேற்றுவும் அதற்குள் தட்டுப்படவில்லை.

இருக்கிற இரண்டு ரூபாவையும் பிச்சைக்காரச் சிறுவர்களுக்கு வழங்க அவன் மனம் தயக்கம் காட்டியது.

சாரம் என்ற இதழை நடத்தி வருகின்றனர். இது மூற்றிலும் இலக்கியம் சம்பந்தமான இதழல்ல. புதியதான கலாச்சாரப் புரட்சியொன்றை முன்னெடுத்துச் செல்கின்ற நவயுகாக் குழுவினர் — தன்

கண்பத்தணைசன்

னையே தொலைத்துவிட்டு சமுதாயத்துக்குள் தேடத் தெரியாதவர்கள்; இன்கண்டுகொள்ள முடியாதவர்கள் — அந்தியமாகிப் போனவர்களை விழிப்பூட்ட மேற் கொள்ளும் முயற்சியாகவே இந்த இதழை வெளிக் கொண்டுவதாக அறிவித்துள்ளார்கள்.

பணத்தைக் கொடுத்தபோது அம்மா சொன்னது ரூபாத்திற்கு வருகிறது. தமிழ் நல்ல காரியம் செய்யத் தொடங்கேக்கை பிள்ளையாரைக் கும் பிட்டுப் போனால் காரியம் சித்தியானும் என்னுடைய சொல்லுவினம் என்னுலை இந்த இரண்டு ரூபாவைத்தான் தர முடியுது... போகேக்கை மறக்காமல் பிள்ளையார் கோவிலிலை கற்பூரம் வேண்டிக் கொளுத்திட்டுப் போ!

அம்மா கற்பூரம் வாங்கக் கொடுத்த காசைப் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்து அம்மாவின் ஆசைக்குத் துரோகம் செய்ய அவன் மனம் கூசியது.

ஆனால் அந்தப் பிள்ளைகளின் 'பசி' கெளவிய விழிகளும். பரிதவிப்புக்களும் அவன் நெஞ்சினுள் இரக்கத்தைப் பிழிந்திருக்க வேண்டும்.

தீர்க்கமான முடிவுக்கு வந்தவனுய், கற்பூரக் காசு இரண்டு ரூபாய்களையும் சில்லறையாக மாற்றி — குளுக்கு இருபத்தைந்து சதமாக... —

'வயிறு' பெருத்த பிள்ளையாரிடமிருந்து பெறவேண்டிய தரிசனத்தை இப்போது அவன்... 'பசி' பெருத்த பிள்ளைகள் சிலரிடம் பெற்றுக் கொண்டிருந்தான். ★

இலங்கையில் சில குறிப்பிட்ட அன்பர்களுக்கு சில கலாச்சாரம் இதழ்கள் தொடர்ச்சியாக அனுப்பப்பட்டு வருகின்றன. இவ்விதழைப் பெற விரும்புவோரும் கலாச்சாரக் குழுக்களின் கூட்டுமைப்புப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள விரும்புவோரும் அதன்மைய அமைப்பாளர் திரு. ஜாப்ஸன் அவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளவும். முகவரி: அமைப்பாளர், நவயுகா கலாச்சாரக் குழுக்களின் கூட்டுமைப்பு, 13, மில்லர்ஸ் சந்து (மாடி), சென்னை 600010. தமிழ்நாடு. அங்கை மேகம் முகவரியிடன் தொடர்பு கொள்ளவும்.

அக்கரையில் இருந்துவரும் சிறந்த நோக்கமொன்றை முன்னெடுத்துச் செல்கின்ற நவயுகா கலாச்சாரம் பற்றி நீங்களும் அறிந்துகொள்ள வேண்டாமா? ★

தமிழ் இலக்ஷ்யத்தின் வழவங்கள் - கர்த்தாக்கள் சீலபார்வைகள் . . .

1

வேதாளம் பீண்டும்
முருங்கை மரத்தீல்....!

ஆரம்ப காலத்தில் இருந்தே தென் னிந்திய வர்த்தகச் சஞ்சிகைகளுக்கு எதிராகப் போர்க்கொடி உயர்த்தியவர்களுள் திரு. டொமினிக் ஜீவாவும் ஒருவர் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

ஜீவா போன்றவர்களது கருத்துக்களை அறிந்துகொண்டுதானே என்னவோ சமீப காலத்திற்குச் சிறிது முன்பதாக தென்னகத்து வர்த்தகச் சஞ்சிகைகள் — ஜீவாவின் கருத்துப்படி ஆபாசக் குப்பைகள்—போட்டிபோட்டுக்கொண்டு பேட்டிகளையும், கட்டுரைக் தொகுப்புக்களின் மறுபிரகரங்களையும் ஜீவாவின் படங்களுடன் பிரசுரித்துப் புகழேணியின் உச்சிக்குக் கொண்டு போய் அகல பாதாளத்தில் தள்ளியும் விட்டது. இதற்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற்போல் ‘சாவி’ விவகாரம் நடைபெற்றிருந்தது. இந்தச் செய்திகளை ஈழத்தில் இலக்கிய ஆரவழுடைய சகலரும் அறிவர். தமிழ்நாட்டின் பட்டிதொட்டி யெல்லாம் இதன் பிரதிபலிப்பு எதிரொவித்தது. இதனால் நானேதயம் அடை

—ந்தோ என்னவோ ஜீவா மீண்டும் சும்மா இருந்த சங்கை எடுத்து ஊதிவிட்டுள்ளார். (மஸ்லிகை ஏப்பிரல் 81) ஜீவா அவர்கள் இந்த நாட்டில் விரல்விட்டு எண்ணக் கூடிய சஞ்சிகையாளர்களுள் ஒருவர். தான் மஸ்லிகை மூலம் படும் கஸ்டங்களை விட தன்போலுள்ள சிறு சஞ்சிகையாளர்களது கஷ்டநஷ்டங்களையும் உணர்ந்தவர்.

ஆக்கழூர்வமான வழி கிடைக்கத்தான் செய்யும் என்று சும்மா இருந்துவிட்டால் மட்டும் வழி கிடைத்துவிடப் போவதில்லை என்பதை மட்டும் அவர் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இது ஈழத்து இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கு ஜீவாவின் முகவழித் தரிசனம் போல அமையுமே தவிர மூலஸ்தானத் தரிசனமாக அமையும் என்று என்னுவதற்கில்லை. பல தமிழகப் பயணங்களை மேற்கொண்ட ஜீவா அவர்கள் பல ஆக்கழூர்வான வழிகளை அங்கேயே மேற்கொண்டிருக்கலாம்.

இவர் எதிர்த்துப் போர்க்கொடி தூக்கிய வர்த்தகச் சஞ்சிகைகளுக்கு எந்த முகத்தை வைத்துக்கொண்டு பேட்டியளித்தார். ஒரு தடவை ஜீவா அவர்கள் சித்தித்துப் பார்க்கட்டும். தன்னை விளம்பரப்படுத்த மட்டும் தென்னிந்திய வர்த்தகச் சஞ்சிகைகளைப் பயன்படுத்தத் தெரிந்த ஜீவா இலங்கைக்கு மீண்டதும் சங்கை ஊதுவது வேடிக்கையாக இருக்கிறது:

பழக்கப்பட்ட கலாச்சார மயக்கத்தில் ஆழ்ந்துபோய் ஜீவா மீண்டும் தென்னிந்திய வர்த்தகச் சஞ்சிகைகளில் பேட்டிகொடுத்தாலும் ஆச்சரியப்படுபதற்கில்லை.

2

நவயுகாவீன்
கலாச்சாரப் பூரட்சி!

சென்னையில் இருக்கும் நவயுகா கலாச்சாரக் குழுக்களின் கூட்டமைப்பு ‘கலாச்சாரர்க்கள் முன்பக்கத்தில்’

இலக்கிய மழை பொழிய வாழ்த்துகிறோம்!

சியானஸ்

176' நவீன சந்தை, யாழ்ப்பாணம்.

SIYANAS

No: 176, Model Market, Jaffna.

- ★ நவநாகரீக ரெடிமேட் சேட்
- ★ வெளிநாட்டு சேட்டிங், சூட்டிங்
- ★ வண்ணப் புடைவைத் தினிசுகளையும்.
தெரிவுசெய்ய இன்றே விலையம் செய்யுங்கள்!

பெட்டா பலஸ்

163, நவீன சந்தை, யாழ்ப்பாணம்.
தொலைபேசி: 423

JEWELLERIES
SOVEREIGNS
AND
BRILLIANTS

Dealers in;
JEWELS, DIAMONDS & SOVEREIGNS

K. T. M. JEWELLERS
No. 67 KANNATHIDDY, JAFFNA.

விவசாயிகளே!

இதர வாகனச் சொந்தக்காரர்களே!

சுகல விதமான போறிங் வேலைகளைத்
தரமாகவும் திருப்திகரமாகவும் செய்து
கொள்ளத் தவறுது நாட
வேண்டிய ஸ்தாபனம்..

ஸ்ரீகணேசர போறிங் வேக்ஸ்
ஸ்தூரியார் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

உரிமையாளர்கள்: ஐ. மனோகரன்,
ஐ. குணரத்தினம்.

அழகிய தங்க வைர நகைகளுக்கு

ஹரன் ஜவல்லஸ்

R. G. பிளடிங் போன்: 444
50, கண்ணத்திட்டி,
பாழ்ப்பாணம்.

- ★ ரெடிமேட் சேட்
- ★ வெளிநாட்டு சேட்டிங், சூட்டிங்
- ★ சாறி வகைகள்
- ★ பெல்ஸ் ★ ஸ்கேட்

நிங்கள் விரும்பும் பஸரகப் பிடவைத் தினிசுகளையும்
பெற்றுக்கொள்ள ஒரே இடம்!

ஜவல்லஸ்

181 B, நவீன சந்தை,

யாழ்ப்பாணம்.

* தராதரம் பெற்ற கண் பரிசோதகர்கள் *

அன்ஸுகோ

12, மெயின் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

- இதனுடன் நீங்கள் விரும்பிய தமிழ் - ஆங்கில பாடல்களையும் ஒலிப்பதிவு செய்து கொள்ளலாம்.

அழகிய புகைப்படங்களுக்கு வீஜப்பம் செய்யுங்கள்!

ஸ்ரூதியோ சற்குணம் ஸ்
மெயின் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி: 7893

- ★ கட்டிடம் பொருட்கள் ★ C. I. C. பெயின்ற வகைகள்
- ★ S-Lon பைப் வகைகள், இணைப்புக்கள்
- ★ விவசாய இரசாயனப் பொருட்கள்
- ★ இருங்பு — தகர — கல்வெளிஸ்ட் சீற்வகைகள்
- ★ கல்வெளிஸ்ட் பைப் வகைகள்
- ★ அரிசி ஆலை இயந்திரங்கள் — உதிரிப் பாகங்கள்
- ★ அனைத்தையும்...!

யாழ்ந்துகரில் மொத்தமாகவும் கிள்வறையாகவும் பெற்றுக்கொள்ள நாடுங்கள்!

கல்கி சன்ஸ்

147, ஸ்ரான்லி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி: 7711
தந்தி: 'ஸ்ரீராம'

சகல வீதமான
ஒலிப்பதிவு வேலைகளுக்கும்
யாழ். நகரில் முன்னணி ஸ்தாபனம்!

ஹெட்டி யோஸ் பதி

58, கஸ்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி: 7805.

★ கடிகாரங்கள் வாங்கவும்
 ★ சிறந்த முறையில் திருத்திக் கொள்ளவும் எஃ-2
 நம்பிக்கையான ஸ்தாபனம்!

டில்கா வாச் வோக்ஸ்

ஆஸ்பத்தீரி வீதி,
(பஸ் நிலையம் முன்பாக)

யாழ்ப்பாணம்.
தொலைபேசி: 8174

அழகிய அச்சு வேலைகளுக்கு!

காவுக்கி கோ
உதக்குவையீடு முத்திப்பிள்ளை
வாய்பாடுகள் நினைக்கு விடுவது வாய்ப்பு

விவேகானந்தா அச்சகம் லிமிட்டெட்.

ஸ்ரான்வி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

போன்: 517

இச்சுருக்கை "மேகம்" இலக்கிய வட்டத்தினருக்காக இல. 4 B கொன்வெந்ற விதி
யாழ்ப்பாணத்தைச் சேந்த அன்புபெறுஞ்சன் அவர்களால் யாழ்ப்பாணம் விவேகானந்தா
அச்சகம் நிமிட்டெட்டில் அதிதிப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது.